

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 161.

Fjerde Session.

49de Møde.

Onsdagen d. 12. Januar.

(Forts.).

Ussing (forts.): Det er blevet bemærket, og vistnok med Rette, at vi neppe kunne siges her at have en egentlig parlamentarisk Regjering, at det neppe kan siges, at Folkerepræsentationen har nogen væsentlig overveieende Indflydelse paa Sammensætningen af Ministeriet; men ligger der ikke netop heri en stærk Opfordring til at vogte os for, ved vore Afstemninger at tage andre Hensyn end egentlige Realitetshensyn (Hør!), og at vogte os for at gjøre Forsøg paa at benytte vore Afstemninger som politiske Evangemidler. Hvor der er en virkelig parlamentarisk Regjering, der kan jeg forstaae, at man, naar man er misfornøjet med et Ministerium, kan finde sig foranlediget til at stemme imod en Forholdsregel, som det har foreslaaet, uagtet man ikke vilde være uvillig til at stemme for den samme, naar den blev foreslaaet af et andet Ministerium, hvortil man havde en større Lillid; thi der kan man vente ved en saadan Fremgangsmaade at opnaae en Forandring af Ministeriet, saaledes som man ønsker det. Hvor der imod Folkerepræsentationens Majoritet ikke kan siges at have en saadan Indflydelse paa Ministeriets Sammensætning, der forekommer det mig at maatte være i høi Grad betænkelig at gaae ind paa en Fremgangsmaade som den nævnte. Selv om man kunde være istand til at fremkalde en politisk Krisis, saa kan man dog ikke glemme, at man ikke er Herre over denne Kriises Udfald. (Hør! Hør!) Man har dog vistnok gode Grunde til at vogte sig for Forsøg paa at gribe ind i Regjeringens Virksomhed, naar man ikke er sikker paa, at man

er istand til ogsaa virkelig at gennemføre disse Forsøg. (Hør! Hør!) Jeg troer, at man under saadanne Forhold i enhver Henseende gjør rettest og forsigtigst i at gjøre sig det til Regel, ikke af fremmede Hensyn at lade sig bevæge til at stemme imod en Forholdsregel, som man, naar man betragter den for sig, maa erkjende for at være rigtig, og med Hensyn hertil maa det være mig tilladt, om den nærværende Sag at gjøre endnu en Bemærkning, som jeg ikke kan tilbageholde. Jeg tilstaaer, at jeg for mit Bedkommende har hørt til de Mange, som ikke let have kunnet løsrive sig fra den Tanke, at en skarp Afsondring af de to Nationaliteter her i Riget maa være den eneste Veie til en varig og sikker Løsning af de forviklede Forhold, hvorunder vi saalænge have befundet os, og jeg vil tilstaae, at jeg endnu ikke er uden Tvivl, om en anden Løsning i Længden vil kunne holde sig. Men det er dog vistnok klart og indlysende for os Alle, at der for Tiden ikke kan være Spørgsmaal om en saadan Løsning, at, dersom der nogenstunde har været et Dieblik, da den var mulig, da er dette Dieblik nu ialtsald borte; det er tabt allerede inden det nærværende Ministerium kom til Roret. (Ja! Ja! Hør! Hør!)

Derimod maae vi erkjende, at vi, som Tingene nu staae, umuligt kunne unddrage os det Forsøg, som Europa har villet, at der skal gjøres (Hør!) paa at conservere det danske Monarchie indtil Elben udeelt i dets fulde Integritet. Skulde der imidlertid være Nogen, som dog er af den Formening, at der er nogen Udset til, at dette Forsøg skulde strande allerede i sin første Begyndelse, og at der i den nærmeste Fremtid skulde være Begivenheder ivente, som vilde vise, at det, trods alle Europas Afgjørelser og Tractater, vil være en Umu-